

80. Resulullah Sevgisi

Saadet asrından günümüze kadar nice sineler O'nun aşkıyla yanıp tutuştu. Sahabeden başlayarak bütün inananlar O'nun (sav) sevgisi uğruna neler yapmadılar ki? İsterseniz bu sorunun cevabına Efendimizin hal, söz ve hareketlerine en yakından şahit olan Sahabe Efendilerimizden başlayalım.

Evet, Sahabe-i Kiram, Allah Resulüne çok bağlıydılar. O'nun her söz ve davranışının, cennete açılan birer kapı olduğuna inanıyorlardı. O'ndan kendilerine ulaşan her şeyi mübarek bir hatıra kabul ediyorlardı. O'ndan kalan en küçük hatıraya bile çok duyarlı ve titiz davranıp adeta üzerinde titriyorlardı. Nitekim o yıldızlar topluluğu içinde, beka âlemine irtihal ettikten sonra Efendimizin ismi her anıldığında gözyaşlarını tutamayanların sayısı hiç az olmadığı gibi, kendisine “Anam babam sana feda olsun!” diyenlerin sayısı da oldukça fazlaydı.

Üç gündür bir canlının yiyebileceği herhangi bir şeyin Efendimizin (SAV) midesine girmediyini duyan Hz. Ka'b, hemen kalkıp gitmiş ve develerini sulamakta olan bir Yahudiye, kovası bir hurma karşılığı olmak üzere kuyudan su çekmiş ve el emeği ile en temizinden kazandığı bu hurmaları Efendimize ikram etmişti.

Enes b. Mâlik rüyasında O'nu görmediği geceyi gece olarak değerlendirmiyordu. Yine Hz. Enes, Efendimizden kalan mestleri göğsüne bastırırken, biri kapı verir diye ödü kopuyordu. Abdurrahman b. Sa'd, ayağındaki sinir kasıldığında “Muhammed” ismini içten, yürekten ve samimiyetle öyle anıyordu ki rahatsızlığı geçiveriyordu.

Şam'da, Hz. Muaviye, birinde Efendimize (sav) ait bir cübbe bulunduğunu duyunca, o cübbe için o kişinin ağırlığına altın teklif etmişti.

Hz. Ömer, Efendimizin (sav) kendi elleriyle koyduğunu bilmediği oluğu elinin ucuyla dokunup yere düşürdüğü için cihanın başına taç olan o mübarek başını Hz. Abbas'ın ayakları altına koyarak oluğu tekrar eski yerine koyduracak derecede Efendimizin (sav) hatırasına saygılı idi...

Ahmed b. Hanbel vefat edeceğini hissedince, yanından hiç ayırmadığı Efendimize ait üç tel saçından ikisini gözlerinin, birini de dilinin üstüne koymalarını vasiyet ediyor ve kelime-i şehadet getirerek yakınlarının buna şahit olmalarını istiyordu.

Abdullah b. Mübarek'in ifadesiyle, hicret diyarının imamı, Efendimize (sav) hürmeten, Medine'de hayvan üzerine binmeyen ve Ravza'da imam iken, hep kısık sesle konuşan İmam Malik hazretleri, hadis naklederken kendisini akrep sokuyor, rengi değişiyor, sararıyor, ancak hadisi kesmiyordu. Ders bitip insanlar dağılınca bu hali kendisine soruluyor, büyük imam ise şöyle diyordu: “Bir akrep beni defalarca ısırды. Hepsi-ne de sabrettim. Buna ancak Resulullah'a (sav) olan sevgim ve tazimim sebebiyle dayandım.”

İçinde Efendimize karşı sevgi çağılayanı barındıran Sevban, “Anam babam ve bu canım sana feda olsun Ya Resulallah! Senden ayrı geçirdiğim her an bana ayrı bir hicran olmaktadır. Dünyada böyle olunca, ahirette ne yaparım diye dertleniyorum. Orada siz peygamberlerle beraber olacaksınız. Benim ise, ne olacağım, nerede bulunacağım belli değil. Üstelik cennete giremezsem, sizi görmekten tamamen mahrum kalacağım! Bu hal beni yakıp kavuruyor ey Allah'ın Resulü!” diyor ve Efendimizden “Kişi sevdiği ile beraberdir.” karşılığını alıyordu.

Ashabı Kiramdan Ebu Mahzûre, alnındaki saçları ne kestiriyor ne de ayırıyordu. Sebebini ise “Çünkü onlara Resulullahın (sav) elleri dokunmuştu.” diyerek ifade ediyordu. Kâinatın Efendisinin vefatından iki sene önce Müslüman olan Abîdetü's-Selmânî, yanında O Sevgili 'ye ait bir tel saçın bulunmasını dünyanın bütün servetlerinden daha değerli görüyordu.

Sâbit el-Bünânî, hocası Enes b. Malik'in elleri Efendimize dokunduğu için “Ver ellerini de öpeyim” diyordu.

Allah'ın Habîb'ine ait bir hadisi kaynağından öğrenebilmek için diyar diyar yolculuk yapan Peygamber âşıkları vardı. Evet, Cabir

b. Abdullah, kısas mevzuunda bir hadisi sormak için, bir ay yolculuk yaparak Medine'den Şam'a gidiyordu. Ebu Eyyûb el-Ensârî işittiği bir tek hadisin doğruluğunu öğrenmek için Medine'den Mısır'da bulunan Ukbe b. Âmir'in yanına gidiyordu. Ahmed b. Hanbel, Abdur-rezzak b. Hemmâm'dan hadis öğrenmek için, parası olmadığından, kervancıların yanında deve bakıcılığı yapmak suretiyle Bağdat'tan ta Yemen'e yolculuk ediyordu. Sahabeyi görenlerden Said b. el-Museyyib, bir hadis için günlerce dolaşıyordu.

Mekke müşrikleri Hubeybe esaretten kurtulmasının şartı olarak kendi yerinde Hz. Muhammedin olmasını isteyip istemediğini soruyorlar, fakat Hubeyb: "Hayır vallahi. Değil benim kurtulmam pahasına O'nun idam edilmesi, benim kurtulmam karşılığında, şu anda Medine'de O'nun ayağına bir diken batmasına dahi gönlüm razı olmaz." diyordu.

Büyük kumandan Halid b. Velid'in bir savaş sonrası kaybolan takkesini aramasına bir anlam veremeyen sahabeye Halid'in cevabı şu oluyordu: "Takkenin müşriklerin eline düşmesini istemedim. Çünkü onun içinde Allah Resul'ünün saçından bir miktar vardı."

Sa'd b. Ubâde, Bedir gazvesi öncesi Efendimize şunları söylüyordu: "Vallahi ya Resulallah! Yemin ederim ki bize düşmana saldırmayı değil, kendimizi denize atmamızı emretseniz hiç tereddüt etmeden atarız."

Gazneli Mahmud, "Muhammed" ismini ağzına abdestsiz olarak almıyordu.

Günümüzde de O'nun sevgilileri O'na sevgilerini ifade etme adına baş döndürücü pek çok şey yapmışlardır. Dost ve arkadaşlarıyla beraber yemek yediği sofrasında O'na da bir yer ayırarak her zaman O'nun ruhaniyetini aralarında hissedene, hissetmek için çaba ve gayret gösteren yigitler vardır...

Bu hâdiseler sadece akılla değerlendirildiğinde bunlara bir mana verilemeyebilir. Vicdanın ziyası ile bakmak gerekir ki işte o zaman neler neler anlaşılır ve meseleye daha insaflı bakma imkânı doğmuş olur. Evet, bu bir anlayış meselesidir.

Dinde yerinin olup olmadığını araştıran kişiye, Peygamber Efendimize uymayı ve onu sevmeyi ifade eden ayet ve hadisler yeter, artar. Unutmamalıdır ki belki bunlar marifet-i ilahiyeye giden muhabbet-i nebi yolunda şifreyi çözen davranışlardır. Rahmet, bu şifrenin çözülmesiyle ihtizaza gelebilir.

Buraya kadar saydıklarımız, O'nun sevgisi uğruna yapılanlardan sadece deryada bir damla mesabesinde...

Allah Resulünü sevmenin neticesi nedir?

Âlemlerin Rabbi olan Allah (cc) Efendimizi (sav) seviyorken müminler olarak O'nu sevmek, Allah'ın günahlarımızı bağışlamasını ve bizi sevmesini netice verecektir. Ayrıca imanın tadını tatmak, itaatlerden lezzet almak, din uğrunda zorluklara katlanmak ve Efendimizi sevmeye bağlıdır. Bir üçüncü husus olarak da şunu ifade edebiliriz ki; mümin Ahiret yurdunda sevdikleri ile beraber bulunacaktır. Bu yüzden Hz. Enes, "Allahı, Resulünü, Ebu Bekiri, Ömeri seviyorum. Her ne kadar onların amelleri gibi amelde bulunamadı isem de onlarla birlikte olacağımı ümit ediyorum" diyerek, bizlere de Efendimizin kendisine müjdelediği "kişinin ahirette sevdikleriyle beraber olacağı" hakikatini haber vermektedir.

Efendimizin Cömertliği

Cömertlik; sahip olduğu mal ve benzeri şeylerden başkalarına da verebilmek ve başkalarını kendine tercih etmektir. Cömertlik bir peygamber sıfatıdır. Peygamberimiz, kerem ve cömertliği sayesinde pek çok kilitli kalbe girmiş ve orada taht kurmuştur. Resulullah (sav), hayır hususunda insanların en cömerdi idi. En cömert olduğu zaman da Ramazan ayı idi. Peygamberimiz kendisinden bir şey isteyen hiç kimseyi boş çevirmezdi. Sahabeden Câbir b. Abdullah "Resulullahtan bir şey isteyip de 'hayır' dediği vaki değildir." demiştir. Hatta, yanında verilecek bir şey olmadığı zaman bile "Adımıza satın al, sonra biz öderiz." demiştir. Peygamberimiz, bir

dilenci, at üzerinde de gelse verilmesini ister, boş çevrilmesini hoş görmezdi.

Hız. Peygamber, çoğu kez kendisine gelen şeyleri tamamen dağıtır, kendisine bir şey bırakmazdı. Hârûn b. Riâb'ın anlattığına göre; bir keresinde kendilerine 70 bir dirhem gelmişti. Bu para o güne kadar gelen paraların en çoğu idi. Hız. Peygamber bunları bir hasırın üzerine koydu ve taksim etti. Her isteyene verdi. Hepsini dağıtıp bitirdi. Bu O'nun genel ahlakı idi.

Peygamberimiz; Cömert, Allah'a yakındır, insanlara yakındır, cennete yakındır, cehennemden uzaktır. Cimri ise

Allah'tan uzaktır, insanlardan uzaktır, cennetten uzaktır, cehenneme yakındır. Cahil, ama cömert olan kimseyi Allah, cimri olup da ibadete düşkün kimseden daha çok sever. Peygamberimiz, pek çok kimsenin kalbini cömertliğiyle kazanmıştır. Huneyn Savaşında elde edilen ganimetler bu amaçla kullanılmıştır. Bu ganimetlerden bol miktarda koyun verdiği bir adam kavmine gelmiş ve şöyle demiştir: "Ey kavmim! Müslüman olun. Muhammed öyle çok veriyor ki, ancak fakirlikten korkmayan bir adam böyle verebilir."

Peygamberimiz, Huneyn ganimetlerinden Safvan b. Umeyye'ye yüz deve vermiştir. Sonra yüz deve, ardından da yüz deve daha (derken üç yüz deve) vermiştir. Safvan b. Umeyye diyor ki: "Valahi bana verdiği verdi. O, insanlar içerisinde kendisine en çok kızdığım kişi idi. Bana o kadar çok mal verdi ki, en çok sevdiğim kimse oldu."

Peygamberimiz, ashabına da cömertliği tavsiye etmekte ve cömertliğin güzel ahlakı tamamlayan çok önemli bir faktör olduğuna işaret etmektedir: Cömertlik cennetten bir ağaçtır. Dalları ise dünyaya uzanmıştır. Kim cömert olursa bu dallardan birine tutunur. Allah da bu sayede onu cennete ulaştırır.